

[Aksel Larsen.]

fulde beløb i den skattepligtige indkomst, men højst med halvdelen. Fra reklamebranchens side anslås de årlige udgifter til reklame her i landet til ca. 1 milliard kr. Det nøjagtige beløb kan næppe opgøres, men dette skøn ligger sikkert i underkanten. De rene repræsentationsudgifter, d. v. s. hovedsagelig udgifter til beværtning og bespisning, gaver og andre opmærksomheder, har man ingen tal for, men restauratører kan vist tale med om, at det drejer sig om ganske betydelige beløb. En væsentlig del deraf, formodentlig op mod halvdelen, måske mere, betaler i virkeligheden statskassen derigennem, at udgiften kan trækkes fra den skattepligtige indkomst, hvorved der spares skat. Nogle af disse udgifter afholdes jo med det direkte formål at sætte befolkningens forbrug i vejret, uanset om forbruget opfylder noget virkeligt behov. Som en biting har repræsentationsudgifterne stort set til formål at opnå mad og drikke med statstilskud.

Hvis man nu beskattede erhvervslivets udfoldelser på disse områder, ville man ganske vist ikke derved afskaffe reklame og repræsentation. Man ville imidlertid opnå en række gavnlige virkninger. Man ville undgå en del uproduktive og varefordyrende udgifter for produktion og handel. Så sandt som det er reklamens formål at virke forbrugsfremmende uden hensyn til behovet, ville man ved reklameskat formindske visse dele af befolkningens overflødige forbrug — og det er jo da forbrugsbegrænsning, regeringen for tiden tilsigter! Man ville desuden fremme en sundere forretningsmoral ved at gøre noget, som jo egentlig grænser ubehagelig tæt til bestikkelse, adskilligt dyrere, end det nu er, og så ville man få penge i statskassen. Hvis man forsigtigt anslår de skattefradrag, som disse to former for udgifter giver sig udslag i, til i alt 1,2 milliarder kr. — det er sikkert i underkanten — og man så begrænsede fradragretten til halvdelen, ville der nok komme i hvert fald 250 mill. kr. ekstra ind i skat. Der kan vel også tænkes andre måder at beskatte disse udfoldelser på — det må den højtærede finansminister overveje — men den her skitserede fremgangsmåde er ligetil og praktikabel.

Noget andet er, at man til gengæld burde forhøje et andet fradrag i den skattepligtige indkomst, nemlig lønmodtagerfradraget. Det er fortsat kun 400 kr., og alene hvis det skulle følge med i pris- og skattestigningernes takt, burde det i hvert fald sættes op til 600 kr. Skulle dette af tekniske grunde ikke kunne gøres med virkning for i år — det hører vel under ligningsloven — bør det i hvert fald gøres til næste år.

Vi leverer altså disse forslag til regeringens overvejelse. Det er klart, at dens stilling til dem i meget høj grad vil øve indflydelse på vor stilling til skattelovsforslagene, som vi følgelig ikke kan fastlægge endeligt, før vi har set, hvordan det går mellem denne første og derpå tredje behandling.

Vi kender jo stort set de borgerlige oppositionspartiets meninger om forslagene og deres krav og betingelser for at medvirke, selv om det vel endnu er uklart, hvor meget de vil fastholde af deres krav. Som allerede sagt er vi aldeles ikke enige med dem i, at hele en eventuel omsætningsskats provenu ubetinget bør anvendes til nedsættelse af de direkte skatter. Hvis venstre og de konservative fastholder dette krav, bliver det vel også forhåbentlig umuligt for regeringen at gå på forlig med dem, og det kan vi så kun betragte som et gode.

Men jeg vil benytte anledningen til at advare regeringen mod i øvrigt at give den borgerlige opposition indrømmelser. Gør regeringen det, bliver det sidste værre end det første. Desværre synes den højtærede finansminister allerede at have begivet sig ud på skråplanet med sin udtalte velvilje over for ønskerne om en yderligere begunstigelse af opsparingen ad skattevejen. Bortset fra at dette kun i meget ringe grad giver en virkelig opsparing og i de fleste tilfælde blot betyder, at opsparede beløb overflyttes til en skattebegunstiget opsparingskonto, vil sådanne forholdsregler betyde, at de, der simpelt hen mangler evnen til at spare op, skal betale højere skat, for at staten kan præmiere de velstående, der kan sætte penge ind på en opsparingskonto.

Jeg vægrer mig ved at fæste lid til formodningerne om, at regeringen er at få i tale med hensyn til ophævelse af husleje-reguleringen i den ældre boligmasse, endsige